

Sygn. akt II K 599/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 02 kwietnia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący SSR Iwona Kowalik

Protokolant Monika Jasiak

Prokurator PR w Ś. B. U.

po rozpoznaniu dnia 03 października 2014 roku, 13 listopada 2014 roku, 12 grudnia 2015 roku, 05 lutego 2015 roku, 10 marca 2015 roku, 31 marca 2015 roku i 02 kwietnia 2015 roku sprawy karnej

A. K. (1)

ur. (...) w Ś.

syna R. i W.

P. P. (1)

ur. (...) w Ś.

syna Z. i M. z domu S.

o to, że:

I. w dniu 25 listopada 2012r. w S. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu, dokonali zniszczenia mienia w postaci samochodu osobowego marki A. o nr rej. (...) w ten sposób, ze wybili w nim przednią szybę, dokonali wgniecenia przedniej maski, rozbili przednie lampy i dokonali zniszczenia przedniego zderzaka powodując łączną sumę strat w wysokości 2700,00 zł na szkodę K. J. (1),

tj. o czyn z art. 288§1 kk

a nadto P. P. (1) o to, że:

II. w dniu 18 marca 2013r. w S. woj. (...) groził K. J. (1) zniszczeniem samochodu należącego do niego, przy czym groźby te wzbudziły uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione,

tj. o czyn z art. 190§1 kk

I. oskarżonych **A. K. (1) i P. P. (1)** uznaje za winnych popełnienia zarzucanego im czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku tj. czynu z art. 288§1 kk i za czyn ten na podstawie art. 288§1 kk wymierza im **karę po 4 (cztery) miesiące pozbawienia wolności;**

II. oskarżonego **P. P. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku, tj. czynu z art. 190§1 kk i za czyn ten na podstawie art. 190§1 kk wymierza mu **karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;**

III. na podstawie art. 85 kk i art. 86§1 kk orzeczone oskarżonemu **P. P. (1)** kary pozbawienia wolności łączy i wymierza mu **karę łączną 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności;**

IV. na podstawie art. 69§1 kk i art. 70§2 kk zawiesza oskarżonemu **A. K. (1)** warunkowo wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności tytułem próby na okres lat 3 (trzech);

V. na podstawie art. 69§1 kk i art. 70§1 pkt 1 kk zawiesza oskarżonemu **P. P. (1)** warunkowo wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności tytułem próby na okres lat 3 (trzech);

VI. na podstawie art. 73§2 kk oddaje oskarżonego **A. K. (1)** w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

VII. na podstawie art. 73§1 kk oddaje oskarżonego **P. P. (1)** w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

VIII. na podstawie art. 72§2 kk zobowiązuje oskarżonych **A. K. (1) i P. P. (1)** do naprawienia wyrządzonej szkody w całości przez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego K. J. (1) kwot po 1350 zł (tysiąc trzysta pięćdziesiąt złotych) w terminie 8 (ośmiu) miesięcy od uprawomocnienia się wyroku;

IX. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe – od oskarżonego **A. K. (1)** – w wysokości 194,95 zł (sto dziewięćdziesiąt cztery złote i dziewięćdziesiąt pięć groszy), od oskarżonego **P. P. (1)** – w wysokości 274,95 zł (dwieście siedemdziesiąt cztery złote i dziewięćdziesiąt pięć groszy), tytułem zwrotu wydatków poniesionych przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania, a związanych z uczestnictwem oskarżonych w sprawie oraz wymierza im opłaty - oskarżonemu **A. K. (1)** w kwocie 120 zł (sto dwadzieścia złotych), oskarżonemu **P. P. (1)** w kwocie 120 zł (sto dwadzieścia złotych).

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W 2012 roku K. J. (1) zamieszkiwał w miejscowości S. pod numerem (...). Sprawował opiekę nad K. N. zamieszkałym pod adresem (...)(...) i na tej posesji przeważnie parkował swój samochód marki A. (...) o nr rej. (...). Pomędzy K. J. (1) a mieszkańcami S., w tym A. K. (1) i P. P. (1), istniał konflikt na tle prowadzonych postępowań przygotowawczych dotyczących handlu narkotykami, jak również pobic i wypowiedanych gróźb. W związku z treścią wyjaśnień składanych przez K. J. (1), w tym dotyczących wskazania oskarżonych jako osób, którym udzielał narkotyki, pokrzywdzony spotykał się z szykanami ze strony w/w oraz ich kolegów.

Dowód:

- zeznania K. J. (1) k. 13-14

S. J. k. 18-19, 111-112

W. M. k. 36, 173-173v.

M. E. k. 37, 164-164v.

P. N. k. 27, 164v.-165

- wyjaśnienia A. K. (1) k. 23

P. P. (1) k. 27-28

W dniu 24.11.2012r. K. J. (1) zaparkował swój samochód marki A. (...) o nr rej. (...) jak zwykle na posesji nr (...). Tej nocy pokrzywdzony nocował w mieszkaniu K. N..

W dniu 24.11.2012r. A. K. (1) i P. P. (1) przebywali na przyjęciu urodzinowym u M. B. (1), które odbywało się w świetlicy wiejskiej. Podczas imprezy spożywali alkohol. Około godziny 05.00 dnia 25.11.2012r. oskarżeni opuścili imprezę i udali się w kierunku swoich miejsc zamieszkania. W czasie drogi powrotnej A. K. (1) znalazł drewniany kij – sztchetę przypominający wyglądem kij bejsbolowy. Obaj oskarżeni przechodząc obok posesji nr (...) zauważyli zaparkowany tam samochód A. (...) należący do K. J. (1). Postanowili dokonać jego zniszczenia. Obu widział wracający wówczas z imprezy M. F. (1). A. K. (1) i P. P. (1) weszli na posesję, podeszli do samochodu, a następnie A. K. (1) posiadany kijem uderzył kilkakrotnie w samochód pokrzywdzonego wybijając w nim przednią szybę. Następnie P. P. (1) wziął od oskarżonego kij i zaczął nim uderzać w okolice przednich lamp auta dokonując uszkodzeń maski, przedniego zderzaka oraz rozbicia lamp z przodu samochodu.

Dowód:

- zeznania K. J. (1) k. 4-5, 13-14, 149-149v.

S. J. k. 18-19, 149v.

M. F. (1) k. 8, 47-49, 50-51, 57

- wyjaśnienia A. K. (1) k. 23

K. J. (1), który usłyszał odgłosy wybijanej szyb, podszedł do okna, aby zobaczyć co się dzieje, ale obok jego samochodu nikogo wówczas już nie było. Pokrzywdzony wyszedł na posesję i wtedy zobaczył uszkodzenia w swoim samochodzie.

Na skutek działania oskarżonych w A. (...) o nr rej (...) została wybita przednia szyba, rozbite przednie lampy oraz wgnieciona przednia maska i zniszczony przedni zderzak. Koszt naprawy w/w uszkodzeń wyniósł 2700 zł netto.

Dowód:

- zeznania K. J. (1) k. 4-5, 13-14, 149-149v.

- cennik i opis wykonywanych usług naprawy samochodu A. (...) o nr rej. (...) k. 15

- dokumentacja fotograficzna k. 17

W dniu 18.03.2013r. K. J. (1) przebywał w mieszkaniu swoich rodziców, które znajduje się w S. przy posesji nr (...). Gdy z niego wychodził spotkał P. P. (1), który siedł wraz z dzieckiem i swoją dziewczyną. Oskarżony na widok pokrzywdzonego zaczął wykrzykiwać do niego „ty k.. policyjna, frajerze jeżdżący na policję zobaczysz jeszcze raz ci rozpiardolę auto”. K. J. (1) krzyknął do niego, aby podszedł, wówczas P. P. (1) zaczął dzwonić po swoich kolegów.

Krzyki usłyszeli rodzice pokrzywdzonego - S. i Z. J. i wyszli przed dom, aby zobaczyć co się dzieje. Zobaczyli P. P. (1), który wykrzykiwał do K. J. (1), że „rozpiardoli mu auto” i „wpiardoli kosę”. Finalnie nie doszło do żadnych rękoczynów, całe zdarzenie zakończyło się na wymianie zdań.

Tego samego dnia wracającego ze sklepu (...) zaczepił P. P. (1) mówiąc do niego, że „rozpiardol on mordę K.”.

Dowód:

- zeznania K. J. (1) k. 63-64, k. 149-149v.

S. J. k. 68, 149v.

Z. J. k. 72-73, 150

A. K. (1) ma 22 lat, jest kawalerem, nikt nie pozostaje na jego utrzymaniu, posiada wykształcenie gimnazjalne, zawód kucharz, pracuje, uzyskuje dochody w wysokości ok. 1300-1400 zł miesięcznie, zamieszkuje z rodzicami i siostrą, w miejscu zamieszkania posiada dobrą opinię, karany sądownie.

Dowód:

- dane osobo – poznawcze k. 118, 142
- dane o karalności k. 114-115, 179-180
- wywiad środowiskowy k. 183-184

P. P. (1) ma 27 lat, jest kawalerem, ojcem dójki dzieci, łoży alimenty na starszego syna, posiada wykształcenie zawodowe, z zawodu elektromechanik samochodowy, zatrudniony jako ślusarz, osiąga miesięczny dochód w wysokości ok. 1600 zł, w miejscu zamieszkania posiada dobrą opinię, nie był karany sądownie.

Dowód:

- dane osobo – poznawcze k. 118, 142
- dane o karalności k. 116, 178
- wywiad środowiskowy k. 181-182

A. K. (1) w postępowaniu przygotowawczym był dwukrotnie przesłuchiwany w charakterze podejrzanego. W czasie przesłuchania w dniu 21.12.2012r. (k. 23) przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśniał, że z soboty na niedzielę przebywał na urodzinach u koleżanki M. B. (1), wszyscy spożywali alkohol. Ok. godz. 05.00 dnia 25.11.2012r. wraz z P. P. (1) i dwoma innymi kolegami wyszli z przyjęcia i szli do domu, znalazł kij - sztachtetę, przypominający kij bejsbolowy, przystanęli przy posesji nr (...) w S., gdzie był zaparkowany samochód należący do K. J. (1) – wujka A. K., z którym jest w konflikcie, nie odzywają się, bo K. J. sprzedał kiedyś oskarżonego Policji i teraz we wiosce każdy ma go za frajera. Oskarżony przyznał, że uderzył posiadany kijem kilka razy w samochód K. J. niszcząc i wybijając przednią szybę. Po tym kij zabrał od niego P. P. (1) i uderzył nim w przednie lampy samochodu dokonując ich wybicia. Po czym rozeszli się do domów. Oskarżony podał, że zniszczenia dokonali celowo, bo mają pokrzywdzonego za frajera i w taki sposób chcieli mu dokuczyć. Oskarżony oświadczył też, że żałuje tego, gdyby był trzeźwy to by tak nie zrobił, chciałby się poddać karze.

Składając kolejne wyjaśnienia (k. 41-42) A. K. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, nie podtrzymał dotychczas złożonych wyjaśnień stwierdzając, że jego tam nie było, był na osiemnastce u M. B. (1) na świetlicy w S., wracał z P. P. i P. N., szli w stronę domu, oni go odprowadzili, poszedł do domu i nic więcej nie było, świadek wszystko zmyśla, bo są w konflikcie, nie mógł go tam widzieć. Przyznał się do zarzucanego mu czynu bo chciał, żeby wypuścili go przed świętami, wszystko zmyślił, o tym jak był uszkodzony samochód dowiedział się na drugi dzień, na policji widział zdjęcia auta w aktach.

W czasie konfrontacji z M. F. oskarżony twierdził, że świadek zmyśla, przyznał się do popełnienia czynu, bo nie chciał iść na dołek, zaprzeczył by groził M. F. w rozmowie z jego matką (k. 47-49).

Na rozprawie przed Sądem oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, odmówił składania wyjaśnień, podtrzymał wyjaśnienia dotychczas złożone, za wyjątkiem tych z k. 23 stwierdzając, że zmyślał, zeznawał tak pod naciskiem ze strony policji, bo straszili go, że pójdzie na 3 miesiące do więzienia, z imprezy poszedł do domu ok. godz. 04.00, potem spał w domu, auto rozbite zobaczył na drugi dzień (k. 142v.).

P. P. (1) w postępowaniu przygotowawczym nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Wyjaśniał (k. 27-28), że z 24/25.11.2012r. był na imprezie urodzinowej u M. B. razem z P. N., z imprezy wyszedł z nią i dwoma

kolegami ok. 04.00, przechodził obok budynku gdzie mieszka K. J. (1), nie było tam zaparkowanego jego samochodu A., poszedł z dziewczyna do domu, widział jak A. K. (1) wchodził do domu, razem wyszli z imprezy, A. K. też nie zniszczył tego samochodu. Przyznał, że dla niego K. J. jest frajerem, nienawidzi go, nie musi mówić dlaczego, pokrzywdzony szuka problemów.

W czasie konfrontacji z M. F. oskarżony oświadczył, że nie ma nic do powiedzenia (k. 50-51).

Oskarżony zaprzeczył, by w dniu 18.03.2013r. groził pokrzywdzonemu pobiciem oraz zniszczeniem samochodu, przyznał, że tego dnia rzeczywiście było jakieś stracie między nimi, ale nie mówił nic o zniszczeniu auta, oskarżony nie chciał odpowiadać na pytanie czy groził pokrzywdzonemu pobiciem, podał, że pokrzywdzony go pomawia, prowokuje, a potem zgłasza na policję (k. 76-79).

Na rozprawie przed Sądem oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, odmówił składania wyjaśnień, podtrzymał wyjaśnienia dotychczas złożone (K-142V.-143).

Sąd zważył:

W świetle zebranego materiału dowodowego sprawstwo oskarżonych w przedmiocie zarzucanych im czynów nie może budzić wątpliwości.

Bezspornym w przedmiotowej sprawie jest to, że w nocy z 24/25.11.2012r. roku doszło do uszkodzenia samochodu osobowego marki A. (...) o nr rej. (...) należącego do K. J. (1), zaparkowanego w S. na posesji nr (...), poprzez wybite przedniej szyby, dwóch przednich lamp oraz wgnieceniu przedniej maski i zniszczenie przedniego zderzaka. Z kolei wartość szkody wynika bezspornie z cennika i opisu wykonywanych usług wystawionej przez pracownika serwisu, w którym pokrzywdzony dokonywał naprawy, a która opiewa na kwotę 2700 złotych netto. Bezspornym jest też i to, że pomiędzy oskarżonymi i pokrzywdzonym był i jest konflikt, o czym oskarżeni wyjaśniali w toku postępowania, a potwierdził jego istnienie w swoich zeznaniach również pokrzywdzony.

Rekonstrukcja ustalonych faktów w niniejszej sprawie w zakresie czynu opisanego w punkcie I aktu oskarżenia opierała się w głównej mierze na wyjaśnieniach oskarżonego A. K. (1) - złożonych podczas pierwszego przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym (k. 23) oraz zeznaniach świadków: pokrzywdzonego K. J. (1), M. F. (1) – tych złożonych na etapie postępowania przygotowawczego (k.8, 47-49, 50-51, 57), S. J., oraz dokumentów dołączonych do akt sprawy w postaci cennika za usługi wynikające z naprawy samochodu A. (...) o nr rej. (...) i dokumentacji fotograficznej.

Znamiennymi w zakresie czynu opisanego w punkcie II aktu oskarżenia okazały się zeznania pokrzywdzonego K. J. (1) oraz zeznania naocznych świadków zdarzeń tj. S. J. i Z. J., w których opisali oni przebieg „spotkania” w dniu 18.03.2013r. z oskarżonym, przytracając wypowiedziane przez niego do pokrzywdzonego słowa groźby zniszczenia jego samochodu.

Sąd nie znalazł powodów, dla których miałby uznać zeznania K. J. (1) za niewiarygodne czy też mające na celu bezpodstawne obciążanie oskarżonych. Pokrzywdzony zeznawał konsekwentnie, logicznie i spójnie opisywał w swoich zeznaniach naganne zachowanie oskarżonych i ich kolegów wobec niego. Z jego zeznań wynika, że pozostawał z oskarżonymi w długotrwałym konflikcie w związku z czym był szykanowany (był wulgarnie wyzywany, pojawiały się obraźliwe napisy na ścianach budynków). Przyznał istnienie tego konfliktu nie zatajając informacji stawiających go ewidentnie w negatywnym świetle (choćby fakt pobicia przez niego kilku osób). Opisał również okoliczności ujawnienia zniszczenia w dniu 25.11.2012r. jego samochodu, wskazał jakiego rodzaju i rozmiaru były to zniszczenia, a także podał skąd pochodzi jego wiedza co do przebiegu tego zdarzenia i jego sprawców, wskazując też okoliczności, o których dowiedział się od naocznego świadka czyli M. F. (1). Odnośnie groźb kierowanych do niego przez P. P. (1), zeznania pokrzywdzonego w pełni korespondują z treścią zeznań złożonych przez świadków Z. J. i S. J., które Sąd również uznał za wiarygodne, a co do których nie sposób uznać, choćby z uwagi na ich zawartość, że zostały uzgodnione

co do swej treści z pokrzywdzonym, są one bowiem spontaniczne i szczerze, na co wskazują również zawarte w nich elementy emocjonalne.

Odnośnie zeznań złożonych przez M. F. (1) Sąd, jak już powyżej wskazano, uznał za wiarygodne tylko te zeznania, które zostały przez niego złożone na etapie postępowania przygotowawczego (k.8, 47-49, 50-51, 57). M. F. (1) zeznał, iż był świadkiem zniszczenia samochodu należącego do K. J. (1). Co więcej - wskazał wówczas sprawców tego czynu, a z jego zeznań wyłonił się jednorodny obraz zdarzenia z udziałem A. K. (1) i P. P. (1) wraz z opisem czynności sprawczych w/w. Twierdzenia te świadek konsekwentnie potwierdzał w czasie kolejnych przesłuchań, jak również podczas konfrontacji z oskarżonymi. Te też zeznania są w ocenie Sądu spójne i dokładnie odzwierciedlają przebieg całego zdarzenia z dnia 25.11.2012r. Ponadto, co istotne, taki obraz wydarzeń M. F. (1) przedstawił S. J., a także następnie pokrzywdzonemu, by w końcu opisać go w ten sam sposób czasie składania zeznań już w dniu 28.11.2012r., a treść złożonych przez tego świadka zeznań w tym zakresie znajduje pełne potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonego A. K. (1) złożonych w dniu 21.12.2012r. Przy czym ani M. F. ani A. K. nie twierdzili, by uzgodnili je między sobą lub by rozmawiali o zdarzeniu przed złożeniem przedmiotowych zeznań i wyjaśnień. Obaj zaś następnie, usiłując je odwołać, podawali diametralnie różne przyczyny ich złożenia (M. F. miał zostać namówiony - zastraszonego do ich złożenia przez pokrzywdzonego, A. K. -złożył je, by nie iść na „dołek lub został zmuszony do ich złożenia przez przesłuchującego Policjanta lub też wymyślił podana treść), a okoliczności przez nich podawane nie przekonują Sądu co do ich faktycznego wystąpienia.

Sąd nie dał wobec tego wiary zeznaniom M. F. (1) złożonym na rozprawie głównej w zakresie, w którym świadek ten wskazywał na fakt, iż w postępowaniu przygotowawczym złożył zeznania obciążające A. K. (1) i P. P. (1) z uwagi na to, że zastraszał go K. J. (1). Takie twierdzenia świadka pojawiły się dopiero w czasie zeznań przez Sądem choć wcześniej wielokrotnie, również w czasie konfrontacji z podejrzanymi, świadek ten nie wskazywał w żadnym momencie na to, że ktokolwiek usiłował wpływać na niego, bądź też wpłynął na niego celem wymuszenia złożenia zeznań określonej treści. Przy tym M. F. (1) nie był w stanie podać ani daty, ani okoliczności, w których do złożenia zeznań obciążających oskarżonych miał go przymuszać pokrzywdzony. Nadto w czasie składania tychże zeznań widoczna była w zachowaniu tego świadka nadmierna nerwowość nieuzasadniona okolicznościami przesłuchania, a jego uwaga skupiała się przede wszystkim na siedzących na sali oskarżonych, wobec czego nasuwało się nieodparte wrażenie, że M. F. szuka potwierdzenia swoich słów u oskarżonych i obawia się ich reakcji. W ocenie Sądu oczywistym jest, iż świadek złożył zeznania takiej treści – wycofując się ze swoich pierwotnych twierdzeń - ponieważ chciał uchronić siebie od ewentualnych konsekwencji ze strony oskarżonych za złożenie obciążających ich zeznań, a na próby nacisku właśnie ze strony kolegów oskarżonych wskazywał przecież już w zeznaniach złożonych w dniu 20.02.2013r., kiedy to opisywał kierowane do niego groźby i relację w tym zakresie swojej matki. Już wówczas M. F. (1) zeznał, że „ w naszej wiosce nikt nie chce zeznawać przeciwko tym osobom, bo każdy się boi, że wybiją mu szyby, zniszczą samochód”, co również spotkało matkę świadka, kiedy to po zwróceniu oskarżonym uwagi został zarysowany jej samochód.

Nadto wskazać należy, że matka świadka - R. F. - słuchana na etapie postępowania przygotowawczego i pytana o A. K. (1) oraz P. P. (1) również zeznała, że: „(...) wszyscy się ich boją, nikt nie chce im zwrócić uwagi, bo oni odgrają się, że wybiją szyby w oknach, zniszczą samochód, a ich odzywki są wulgarne i obraźliwe”. Wskazała również na fakt, iż najlepszy kolega oskarżonego A. A. C. kierował groźby wobec jej syna (świadka M. F. (1)), mówiąc do niej: „masz pilnować syna, bo tym samym bejsbolem, którym rozpieprzyli K. samochód, to tym samym rozwalę pysk M..” Na rozprawie przed Sądem natomiast R. F. zeznała, że M. F. (1) nie obawia się oskarżonych i utrzymuje z nimi koleżeńskie kontakty. W ten też sposób, w ocenie Sądu, R. F. potwierdziła objęcie swego rodzaju „opieką” jej syna przez oskarżonych mające na celu dopilnowanie odwołania złożonych uprzednio przez niego obciążających ich zeznań. Powyższe potwierdza bowiem zarówno zachowanie samego M. F. (1) na rozprawie przed Sądem i próba (nieudolna) wycofania się zeznań, jak również postawa jego matki próbującej nie szkodzić obecnie oskarżonym.

Sąd uznał również za niewiarygodne zeznania złożone przez świadka P. N.. Zeznania te bowiem wskazują niezbitcie – w świetle uznanego za wiarygodny, a przedstawianego powyżej materiału dowodowego – na to, że podawana przez tego świadka wersja wydarzeń została stworzona na użytek tego procesu. P. N. ewidentnie stara się pomóc oskarżonym w uniknięciu odpowiedzialności karnej za popełnione przestępstwo i jej zeznania zmierzają tylko do tego. Przy tym

zeznania te są niemal identyczne z wyjaśnieniami P. P. (1), a podając taką samą wersję zdarzeń usiłuje ona ewidentnie chronić oskarżonego i A. K., który – według świadka – też przecież poszedł do domu, a miało to być już o godz. 04.00.

W złożonych zeznaniach W. M. i M. E. zaprzeczają swojemu uczestnictwu w zdarzeniu. Pierwszy ze świadków miał być tak nietrzeźwy, że opuścił imprezę już o godz. 21.30, zaś na temat zachowania oskarżonych w późniejszym czasie nic nie wie, drugi zaś wyszedł z imprezy ok. godz. 03.00 udając się również do domu, nie siedł z oskarżonymi, a o zniszczeniu samochodu pokrzywdzonego dowiedział się następnego dnia. W tym zakresie brak podstaw do skutecznego podważenia twierdzeń w/w świadków.

Natomiast Sąd uznał za wiarygodne zeznania P. N. oraz W. M. i M. E. w części dotyczącej okoliczności bezspornej w sprawie, a mianowicie istnienia konfliktu pokrzywdzonego z młodzieżą ze S. i jego podłoża.

Dowód z zeznań świadka M. B. (1) nie miały znaczenia dla czynionych ustaleń faktycznych. W/w nie była bezpośrednim obserwatorem istotnych zdarzeń, a jej zeznania nie przyczyniły się do wyjaśnienia sprawy, wobec czego zostały przez Sąd pominięte.

Oskarżony P. P. (1) zarówno w postępowaniu przygotowawczym jak i na rozprawie przed Sądem zaprzeczył swojemu sprawstwu zarówno w zakresie czynu z art. 288§1 kk jak i z art. 190§1 kk. W toku sprawy prezentował linię obrony opartą na twierdzeniu, że istotnie w dniu 25.11.2012r. ok. godz. 04.00 przechodził obok posesji nr (...) w S., ale nie było tam zaparkowanego samochodu należącego do pokrzywdzonego. Dalej twierdził, że poszedł do domu, z którego później już nie wychodził, nadto wyjaśniał, iż widział jak A. K. (1) wchodzi do swojego mieszkania. Przyznał natomiast, że w dniu 18.03.2013r. pomiędzy nim a K. J. (1) było “jakieś starcie”, ale zaprzeczył, aby groził K. J., nadto stwierdził, że pokrzywdzony “pomawia go już nie pierwszy raz”. Jednakże powyższe wyjaśnienia oskarżonego nie znajdują potwierdzenia w materiale dowodowym uznanym przez Sąd za wiarygodny. Analizując treść wyjaśnień złożonych w toku postępowania przez P. P. (1) należy je ocenić jako nieprzekonywujące i pokrętne, a postawa prezentowana przez tego oskarżonego w żadnej mierze nie była ukierunkowana na wyjaśnienie całości okoliczności sprawy, a jedynie na uniknięcie odpowiedzialności karnej za popełnione przestępstwo. Przy tym, na co już Sąd wskazywał powyżej, wyjaśnienia tego oskarżonego są w zasadzie identyczne w zakresie istotnych dla sprawy okoliczności z treścią zeznań złożonych przez jego konkubinę P. N., a także z wyjaśnieniami A. K. (o czym poniżej), wskazując na ich uzgodnienie dla celów niniejszego postępowania. Również w czasie konformacji z M. F. oskarżony nie wypowiedział się co do meritum, potwierdzając jedynie swoją znajomość z tym świadkiem.

Odnośnie wyjaśnień złożonych przez oskarżonego A. K. (1) Sąd uznał za wiarygodne te, które zostały złożone podczas pierwszego przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym (k.23), kiedy to oskarżony przyznał się popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył szczegółowe wyjaśnienia opisując okoliczności w jakich doszło do zniszczenia samochodu pokrzywdzonego. Podał wówczas, że: “tym kijkiem (...) to kilka razy uderzyłem w jego samochód niszcząc i wybijając szybę przednią. W pewnym momencie kija ode mnie zabrał P. P. (1) i tym kijem on uderzył w przednie lampy tego samochodu dokonując ich zniszczenia”. Wyjaśnienia powyższe korespondują z zeznaniami złożonymi w postępowaniu przygotowawczym przez bezpośredniego świadka zdarzenia - M. F. (1) oraz z pozostałym uznanym za wiarygodny materiałem dowodowym, są przy tym spójne i logiczne. Dlatego też późniejsze twierdzenia A. K. (1) negujące jego sprawstwo, w czasie których podawał, że do popełnienia czynu przyznał się pod naciskiem przesłuchujących go policjantów, gdyż grozili mu tymczasowym aresztowaniem, chciał wyjść przed świętami, nie chciał iść na “dołek”, zaś przebieg wydarzeń podany do protokołu zmyślił - aż nazbyt widocznym są przeróżne przyczyny podawane przez oskarżonego - Sąd potraktował jako nieudolną linię obrony obliczoną na uniknięcie odpowiedzialności za popełnione przestępstwo. Wobec czego przedstawiona przez oskarżonego wersja wydarzeń – zbieżna z wyjaśnieniami złożonymi przez P. P. (1) i P. N. - na wiarę nie zasługuje.

Za w pełni wiarygodny materiał dowodowy Sąd uznał ujawnione i zaliczone w poczet dowodów dokumenty. Ich autentyczność, wiarygodność i wartość dowodowa nie budziły wątpliwości Sądu i nie były kwestionowane przez żadną ze stron.

Przestępstwo z art. 288§1 kk polega na zniszczeniu, uszkodzeniu lub uczynieniu niezdatnej do użytku cudzej rzeczy. Przestępstwo zniszczenia lub uszkodzenia rzeczy ma charakter materialny. Jego dokonanie wymaga skutku w postaci unicestwienia rzeczy, uszkodzenia jej substancji albo spowodowania niezdatności do użytku. Jest to przestępstwo umyślne, które można popełnić w obu formach zamiaru.

W świetle powyższego Sąd uznał, iż oskarżeni A. K. (1) oraz P. P. (1) swoim działaniem wyczerpali ustawowe znamiona zarzucanego im w punkcie I aktu oskarżenia czynu z art. 288§1 kk, gdyż w dniu 25.11.2012r. działając wspólnie i w porozumieniu – co do takiego sposobu działania oskarżonych nie może być żadnych wątpliwości, choćby w świetle uznanych za wiarygodne wyjaśnień A. K., w których wskazał, iż czynu tego dokonali razem, a ich działanie było celowe - poprzez uderzanie drewnianym kijem w samochód osobowy marki A. (...) o nr rej (...) należący do K. J. (1) dokonali jego zniszczenia w ten sposób, że wybili w nim przednią szybę, dokonali wgniecenia przedniej maski, rozbili przednie lamy i dokonali zniszczenia przedniego zderzaka. Swoim działaniem spowodowali szkodę w mieniu pokrzywdzonego w łącznej wysokości 2700 złotych.

Natomiast przedmiotem ochrony przepisu art. 190§1 kk jest wolność psychiczna człowieka, tj. wolność od spowodowanego działaniami innych ludzi uczucia strachu lub zagrożenia powodującego dyskomfort psychiczny i obniżającego standard jego życia psychicznego. Dla bytu tego przestępstwa niezbędne jest wyartykułowanie groźby popełnienia przestępstwa, a bez wątpienia zachowanie oskarżonego P. P. (1) polegające na groźeniu K. J. (1), że ponownie „dokona zniszczenia jego samochodu stanowi realizację części znamion czynu z art. 190§1 kk. Jednakże warunkiem uznania tego zachowania za omawiany występki jest osiągnięcie skutku zachowania sprawcy w postaci wzbudzenia w zagrożonym uzasadnionej obawy spełnienia wypowiedzianych gróźb. Posłużenie się w omawianym przepisie pojęciem uzasadnionej obawy oznacza, iż należy uwzględnić poza subiektywnymi odczuciami zagrożenia u pokrzywdzonego także obiektywne okoliczności, które wskazują, że istotnie groźba mogła wzbudzić u zagrożonego obawę jej spełnienia. Do okoliczności tych należy zaliczyć przede wszystkim okoliczności wypowiedzenia groźby, sposób jej wypowiedzenia, a także osobę sprawcy. Dynamiczny przebieg zdarzeń, wielokrotne agresywne i wulgarne zachowanie oskarżonego wobec K. J. (1), polegające nie tylko na wypowiedzaniu gróźb, ale także na tym, iż wcześniej P. P. (1) dopuścił się już zniszczenia samochodu należącego do pokrzywdzonego, nie pozostawiają wątpliwości, że groźba ta wzbudziła w zagrożonym uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona. Okoliczności i przebieg zdarzenia pozwalają nadto przyjąć, że groźba wypowiedziana przez oskarżonego mogła wzbudzić obawę jej spełnienia również u postronnego obserwatora.

Wymierzając oskarżonym kary Sąd kierował się dyrektywami wymiaru określonymi w art. 53§1 i 2 kk, uwzględniając pobudki i sposób działania sprawców, społeczną szkodliwość ich czynów, stopień winy, osobowość sprawców oraz ich postawę po dokonaniu przestępstwa. W niniejszej sprawie Sąd nie dopatrył się okoliczności „usprawiedliwiających” zachowanie oskarżonych. Popełnili przestępstwo w sposób celowy, w ramach odwetu na pokrzywdzonym za złożenie przez niego wyjaśnień w postępowaniu karnym, popełnili czyn zabroniony z zemsty za to, że – jak to określił A. K. – „sprzedał” go policji, popełnili przestępstwo na szkodę „frajera”, nie czyniąc sobie z tego powodu żadnych wyrzutów i co gorsze nie widząc w swoim nagannym zachowaniu niczego złego. Obaj oskarżeni wydają się być zdziwieni tym, że sprawa trafiła do Sądu i zostali w ogóle oskarżeni. P. P. (1) uważał za normę wyzywanie pokrzywdzonego i zagrożenie mu popełnieniem kolejnego przestępstwa. Zgłoszenie tego faktu na Policję nazywają „donosicielstwem” i „pomówieniami”. Na niekorzyść oskarżonych wpływa również znaczny stopień społecznej szkodliwości ich zachowań i ich konsekwencje dla pokrzywdzonego. Nie bez znaczenia na wymiar kary miał stan nietrzeźwości oskarżonych w czasie popełniania czynu z punktu I i choć w tym zakresie nie zostały przeprowadzone stosowne badania krwi czy wydychanego powietrza, to okoliczności ta wynika bezsprzecznie z wyjaśnień samych oskarżonych. Sąd miał też na względzie cele wychowawcze – w zakresie kształtowania właściwej postawy i krytycznego stosunku do własnych czynów, oraz zapobiegawcze – w zakresie skutecznego odstraszenia przed powrotem na drogę przestępstwa, które kara ma osiągnąć wobec oskarżonych, ale także cele prewencji ogólnej zwłaszcza w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa i potencjalnych sprawców tego rodzaju przestępstw.

W sytuacji sprawców takich jak oskarżeni konieczna jest zdecydowana reakcja ze strony Sądu i niedopuszczalne jest bagatelizowanie ich zachowań, gdyż patrząc na zachowanie oskarżonych i innych sprawców tego rodzaju występków, ich jawne lekceważenie obowiązujących przepisów prawa i brak poszanowania dla cudzej własności, zastanowić się należy nad skutecznością orzekanych w tego rodzaju sprawach kar i środków karnych. Okazują się one bowiem niejednokrotnie nieskuteczne w zakresie swoich celów, zwłaszcza w zakresie zapobieżenia powrotowi do przestępstwa oraz wdrożenia sprawców do przestrzegania obowiązującego prawa. A. K. (1) mimo młodego wieku był już przecież karany sędownie i to za przestępstwo przeciwko mieniu.

Oskarżony P. P. (1) nie był dotychczas niekaralny sędownie, choć w zasadzie jest to postawa jak najbardziej pożądana, nie będąca niczym niezwykłym i powinna cechować każdego. Obaj oskarżeni mają dobre opinie środowiskowe.

Mając powyższe na uwadze Sąd wymierzył oskarżonym: za czyn I – kary po 4 miesiące pozbawienia wolności, P. P. (1) za czyn II – karę 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz na mocy art. 85 kk i art. 86§1 kk karę łączną 5 miesięcy pozbawienia wolności, które to kary nie mogą być w żadnym razie, zwłaszcza biorąc pod uwagę zagrożenia karą za tego rodzaju przestępstwa, uznane za nadmiernie surowe czy nieadekwatne do wskazanych powyżej okoliczności (punkt I-III części dyspozytywnej wyroku).

Sąd uznał jednak, że wobec obu oskarżonych jest możliwe skorzystanie z instytucji warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonych kar pozbawienia wolności i oskarżeni powstrzymają się od kolejnego naruszania prawa. Zdaniem Sądu groźba zarządzenia kary w 3-letnich okresach próby oraz orzeczone dozory kuratora sądowego skutecznie powstrzymają oskarżonych od podejmowania jakichkolwiek działań, mogących naruszać porządek prawny, dlatego też Sąd orzekł jak w punkcie IV-VII części dyspozytywnej wyroku.

Na mocy art. 72§2 kk Sąd zobowiązał oskarżonych do naprawienia wyrządzonej szkody w całości przez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego kwot po 1350 złotych (po 1/2 całości szkody, która stanowiła 2700 złotych) w terminie 8 miesięcy od uprawomocnienia się wyroku. Zakreślony termin naprawienia szkody nie może być uznany za niemożliwy do dotrzymania przez oskarżonych (punkt VIII części dyspozytywnej wyroku).

Na podstawie art. 626§1 kpk w zw. z art. 627 kpk Sąd w punkcie IX części dyspozytywnej wyroku orzekł o kosztach sądowych zasądzając je proporcjonalnie od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa, zaznaczając, iż dotyczy to kosztów związanych z uczestnictwem oskarżonych w sprawie, jednocześnie wymierzył im opłaty na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych uznając, iż uiszczenie powyższych kosztów i opłat przez oskarżonych nie będzie stanowiło dla nich zbytnej dolegliwości.